

Sy-li spěwał,
Pilnje džětał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džětaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpońń t'.

Z njebjes mana,
Njeh ói khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřěw će!
F.

Šserbske njeđželske łopjeno.

Wubawa šo kóždu šobotu w Šsmolerjež knihiczišczerńi w Budyschinje a je tam ša šchtwórtlětnu pšchedpłatu 40 np. dostacž.

4. njeđžela adventa.

Jan. 3, 27—30.

Adventski czaš je nam k pšchihotowanju na luby hodowny šwjedźeń daty. Kóžda njeđžela adventa praji nam, šchto mamy čžinicž, šo bychmy žohnowane hody šwjecžili. A čžemu napomina naš džęńšnišcha 4. njeđžela adventa? „Wješelcže šo w tym Anješu kóždy czaš a šašo praju ja wam: wješelcže šo“ pšchwoła nam epistola džęńšnišcheje njeđžele. A w našim tekšcže wušnawa šo šchčženik Jan: Ta šama moja wješeloscž je tehodla dopjelnjena. My dyrbinym potajšim džęńša prawu hodownu wješeloscž nawuńncž. Wješeloscž bydli w tutych dnjach we wutrobach džęćzi; polne wješelnych nadžijow cžakaju na tón džęń, na kotrymž Bože džęćzo k nim pšchindže a jim rjane dary wobradži; a šarschi wješelja šo nad radoscžu šwojich džęćzi a čžinja, šchtožkuliž móža, šo by hody wješele wyštanje w jich domach knježiko. Ale niž jenož džęćzi, ale tež doroscženi, niž jenož nanojo a macžerje, ale tež čži, kotřiz žane džęćzi nimaja, kotřiz žyle šami šteja tu na šemi, niž jenož šbožowni šu wješeli, ale tež šrudni, kotrychž je Bóh pucže wjedł, kotřez njemóža šrosymicž, kotrymž je to najlubšche wšal, šchtož tu na šemi mějachu, niž jenož bohacži, kotřiz móža šwojim lubym najkrašnišche dary wobradžicž, ale tež šhudži, niž jenož štrowi, ale tež šhori, wšchitžy dyrbjaja šo hody wješelicž a šradowacž. Boži jandžel je w Božej nožy wulke wješele pšchpowjedal, kotřez šo wšchemu ludu doštanje. Duž rozpominajmy

šebi po šaložku našcheho teksta to praščenje:

Kak pšchindžemy k prawemu, polnemu hodownemu wješelu?

1. Našch tekst wjedže naš do pošledneho cžaba škutkowanja Jana šchčženika. My namakamy jeho hišcže w puščinje w bliškoscži rěki Jordana, ale niž wjazy wobdateho wot wulkeje šyly ludži. Něhdy běchu š hromadami šarišejšy a šaddužejšy, wjazy a žlonizy, bohacži a šhudži k njemu šhwatali, šo bychy jeho šlyšcheli a šo wot njeho šchčžicž dali, woni běchu šamo wo nim šebi myšlili, šo je Šhryštuš, tón šlubjenny mešias. Nětk bęšche to hinał. Ješuš bęšche šwoje šjawne škutkowanje nastupił, a ludžo, kotřiz běchu prjedy k Janej šchčženikej pšchišchli, džęchu nětk k Ješušej a pošluchachu na njeho. Ženož někotři wucžobnizy běchu Janej šwěrnj woštali. Tucži šrudžichu šo nad tym, šo je jich lubowany mišchtr tak wopušcženny, polni šawišcže hladachu na Ješuša a tu šlawu, kotruž wón šebi doby. Woni mějachy jeho ša njeđžatowneho, šo wón, kiž by po jich myšlach Janej džatowny byčž dyrbjal, kiž bęšche tola ludži hałle na njeho pošakał, tež šchčžije a tak čžęćzi Jana šchčodži. Polni šawišcže a hněwa pšchindžechu k šwojemu mišchtrej a džachu: Rabbi, tón, kiž š tobu bęšche ša Jordanom, wo kotrymž ty šwědcžęšche, hlaj, tón šchčžije a wšchitžy du k njemu.

A kak to Jan šnješe, šo šo jeho hwěšda šhowa a Ješušowa krašnje ššhadža? Glada wón je šawišcžu na šwojeho šbožownišcheho pšchčžela? Še wón šrudny a čžuje šo šranjenny we wutrobje? Pšta wón k najmješchemu

ludzi wotdžerjeć, so k Jesuſkej njeńdu, ale pſchi nim woſtawaju? Ně, wón ſo wuſnawa: „Čłowjek ſebi nicžo wſacž njemóže, khiba ſo budže jemu date ſ njebjeſ.“ Wón mě, ſo je Boži ſtuff, ſo ſo ludžo wot njeho wotwobroczuja a k Jesuſkej pſchiwobroczuja, ſo by podarmo było, hdy by ſo wobarał a duž podawa ſo troſchtnje a ponižne do Božeje wole.

„Čłowjek ſebi nicžo wſacž njemóže, khiba ſo budže jemu date ſ njebjeſ.“ Wěroſcž tuteho ſłowa wſchudžom poſnawamy. Čłowjek njemóže ſebi je ſwojej mozu a mudroſcžu nicžo wunuſowacž. Katar dyrbi drje rolu wobdželač, ale ſo plody njeſe, to je Boži dar; wón dawa ratarkej mozy k dželu, wón dawa ſwojemu ſlónzu ſo ſwęczič, deſchcziſu padacž, wětrej ducž. Čłowjek ſebi nicžo wſacž njemóže! Sapifaſ ſebi tuto ſłowo hlubofo do wutroby, luby čitarjo! Runje w hodownym čaſu wobčežuje wutrobu tač někotreho to ſhonjenje, ſo ſo huſto žyle hinał ſtawa, hacž my ſebi pſchujemy, a tuto ſhonjenje njedawa jeho k prawemu hodownemu wjeſelu pſchińcž. Ty ſy ſnano runje tač wobdarjeny a pilny kač twój ſuſod, a tola je tón we ſwojich wobſtejnoſcžach doprědka pſchiſchol a móže ſwojich lubnych bohacze wobdaricž, a ty ſy k hudy woſtał a maſch tych ſwojich runje tač lubo kač wón. A ty ſy k hory, ſnano hižom dolho; ſchtožkuli w čłowſkich mozach ſteji, je ſo ſtało, ſo by ſaſo wotkhorik, ale wſchitto woſta podarmo. Abo tebi je Bóh lube džecžo abo nana abo macž, mandželſkeho abo mandželſku wſał, a runje na hodowny ſwjedžen ſtupa jich wobras žiwje pſched woczi naſcheje duſche; my myſlimy na to, kač wjele rjeńſcho by bylo, kač wjele ſbožowniſchi bychmy byli, hdy budžichu pola naſ woſtali, a rana wutroby ſapocžina ſaſo bolicž a palicž. Njedyrbja k hudy, k hory, žarowazy ſrudne hody ſwjeczič? Moji lubi, pohladajče na Jana kſchczeniſta, njehladajče je ſawieču na druhich, njeſtoržeče a njemorkotajče pſchecziwo Bohu a čłowjekam, ale wopomnicže: Čłowjek ſebi nicžo wſacž a dacž njemóže, khiba ſo budže jemu date ſ njebjeſ. Wſchitto, ſchtož naſ potrechuje, pſchikhadža wot Boha. A Bóh je luboſcž, wón ſ nami derje mēni; tehodla poddajče ſo do Božeje wole a wuńcže prajicž: „Schtož čžini Bóh, wſcho dobre je. To je to přenje wumēnjenje, kotrež dyrbicže dopjelnicž, chzeče-li wjeſele hody ſwjeczič. Wjeſele hody? hdyž k huda cziſchczi, hdyž je k horoſcž w domje, hdyž wutroba boli? Haj, tež potom móžeſch ty wjeſele hody ſwjeczič, hdyž jenož wopomniſch, ſchto maja hody na ſebi.“

2. Schtož ma njewjeſtu, tón je nawoženja, praji Jan k ſwojim wučobnikam. Wón chze prajicž, wy móžeče na tym, ſo wſchitzy k Jesuſkej du, poſnacž, ſo je wón tón ſlubjeny meſiaſ. Hdy bych ja Khrjſtuſ byl, dha bych wſchitzy pſchi mni woſtali, ale ja njeſym Khrjſtuſ; ja ſym jenož přiedy njeho poſkany, ſo bych jemu pucž pſchihotował, ja ſym nawoženjowy pſcheczel, kiž jemu pomha, njewjeſtu ſebi dobyč.

Haj, Jesuſ je tón nawoženja a jeho njewjeſta je jeho žyrkej. So by wón ju ſebi ja njewjeſtu dobył, je wón ſwoju njebjeſtu kraſnoſcž wopuſchcził a ſo jafo male čłowſke džecžatko w Bethlehemje narodžik, je w niſkoſcži a k huda žiwny byl, čžerpil a wumrjel. Nětk ma wón tu njewjeſtu a ju junu k ſebi pſchiwjedže na węcžny k waſ w njebjeſach.

Schtož pał wo žyrkwi plačzi, to plačzi tež wo koždej jenotliwej duſchi. Ty, luby kſchecziſjano, ſy njewjeſta Jeſom Khrjſta. Wón je tebe dobył je ſwojej ſwjatej krowju, je w ſwjatej kſchczeniſcy ſo ſ tobu ſlubik a wón ženje ſwój ſlub njeſabywa a njełama. Wón je a woſtanje

twój nawoženja do wſcheje węcžnoſcže. O wopomni, kajte ſbože, kajte čžeſč maſch, ſo je Jesuſ twój nawoženja! Jesuſ, Syn Boži, lubuje tebe, wón połny hnady tebe wobſtara je wſchēm, ſchtož ja čželo a duſchu potrebajch a junu chze wón wſchitto, ſchtož ma, ſwoju ſbožnoſcž, ſwoje njebjeſa ſ tobu dželicž. A tutón twój nawoženja pſchińdže hody k tebi a chze ſo do twojeje wutroby narodžicž. Njechajch ty ſo wjeſelicž, chzeſch ſrudny woſtač? Semſta njewjeſta ma tež ſwoje ſtaroſcže, ſwoju ſrudobu, ale hdyž nawoženja ju wopnyta, dha pſchewinje wjeſeloſcž ſrudobu a ſtaroſcže, wona ſraduje ſo ſwojeho ſboža, k tebi chze hody njebjeſki nawoženja pſchińcž. Je móžno, ſo ſo wot ſwojeje nuſy, wot ſwojeje ſrudoby wobknežicž dawa? Ně, wjeſel, wjeſel ſo, kſchecziſjaniſtowo!

3. Stóncžnje wopomni kraſny hodowny nadawł: Khrjſtuſ dyrbi roſcž, ty dyrbiſch wotebjeracž. Khrjſtuſ dyrbi roſcž wotkach w žyrkwi, nutſkach we wutrobje. Wotkach w žyrkwi pſches to, ſo ſebi pſchezo wjazy duſchow dobywa. Ty, luby kſchecziſjano, ſmēſch jemu pſchi tym pomhacž, ty ſmēſch nawoženjowy pſcheczel byč, kač kſchczeniſt Jan ſo w naſchim tekſcže mjenuje, a jemu pucž pſchihotowacž do wutroby ludži. Kaji čžeſčepołny nadawł! Kač móžeſch jón wuwjeſcž? S tym, ſo ſtuffi Božeho kraleſtwa podpjerajch pſches dary a modlitwy, ſ tym, ſo we ſwojim domje na dobre kſchecziſjaniſke waſchnje džeržicž. Wy mačzerje, wučžče ſwoje džeczi ſahe ſo modlicž, wocžehnicže je tač, ſo wjedža a ſtajnje wopomnja: Bóh widži naſ, wón widži a ſlyſchi, ſchtož čžiwimy a rēcžimy. Powjedajče jim w tutym adventſkim čaſu hitoriju naroda naſcheho Šbožnika, ſpēwajče ſ nimi luboſne hodowne kherluſche; wy ſmējčeče ſame najwjeſche žohnowanje a wjeſele ſ teho a ſhonicže, ſchtož Jan, kiž ſo wuſnawa: Pſcheczel nawoženjowy ſteji a poſkucha na njeho a ſwjeſeli ſo wyſoży nawoženjoweho hloſa dla.

Khrjſtuſ dyrbi pſchede wſchēm roſcž w naſchich wutrobach, a my, tón ſtary Adam w naſ, dyrbi wotebjeracž. Tač daloko dyrbiny pſchińcž, ſo ſ Pawołom ſo wuſnawamy: ja ſym žiwny, niž pał ja, ale Khrjſtuſ je žiwny we mni. A temu trjebaj ſwēru te hnadne předki, kotrež je tón Knjes ſwojej žyrkwi dowērik a wojuj k hroble pſchecziwo hrēcham. Najſrudniſche hodžiny w naſchim žiwjenju je hrēch nam pſchihotował. Kač ſbožowni bychmy byli, hdyž njeby hrēch žaneje mozy wjazy nad nami mēł! A k temu chze tón Knjes nam pomhacž, wón chze naſ poſylnicž k dobremu wojowanju. Tehodla chze wón ſo wſchal hody w naſ narodžicž, ſo by w naſ bydlil a knežik a naſ wobknežik, ſo bychmy ſbožowni byli tu na ſemi a ſbožni w njebjeſach.

Kač móžemy wjeſele hody ſwjeczič? Wotmolwjenje na tuto praſchenje ſy runje čžitał. Bóh wobradž tebi a mi a žylemu kſchecziſjaniſtowo wjeſele hody! Samjen.

Mr. w B.

Hlaj, twój kral pſchińdže k tebi.

(Sieh', dein König kommt zu dir.)

Hłóſ: Jesuſa ja njepuſchcžu —

Hlaj, twój kral ſaž' pſchikhadža,

Duſcha, to ſu kłódke ſłowa;

Kjeł: mój kralo, pſchińdž, hlej ja

Durje wotewrjam cži ſ nowa.

Čaſtuſ ſ čžichej myſlu k nam,

Schtož ja mam, wſcho tebi dam.

Pŝchińdź, ja ŝym žno we ŝchczeny
 Tebi zyle pŝchepodaty,
 Pŝchińdź, ty požohnowany,
 Sjew mi ŝwoje ŝlowo i hnady.
 So ŝo prawje hotuju,
 Tebje witacz i wutrobu.

Pŝchińdź a ŝdaluj, kralo mój,
 Wŝcho, ŝchtož hidžič, mje tež rudži;
 Pŝchińdź a wumjecž ŝam dom ŝwój,
 Niž je w hroŝnym, hrěŝnym bładži.
 Wucžičž i twojej ŝwjatej krowju
 Nětto moju wutrobu.

Pŝchińdź tež we wotkasanju,
 Kotrež je nam i ŝbožu date,
 So ja hižom w žiwjenju
 Wopokasam ŝutki ŝwjate.
 Žesu, bydli we mni ty,
 So ŝym twój ja žive dnj.

Šswojoh' Duchu wobradž mi,
 Niž mje w próŝtwje ŝastupuje,
 Tebje we mni pŝchekraŝni,
 W twojim ŝlowje roŝwucžuje,
 So bych ja hačž na poŝlěd
 Šdychowal: Pŝchińdź, Knježe, nět!!

Surij Bróŝf.

9. dezembra 1910,

to je na prěnjolětnym ŝmjertnym dnju
 njeboh knježny Gmki ŝakubež,

dostach, mješ druhimi pŝcheczelnimi pŝchiptŝkami, tež liŝt wot jeneje towarŝki něhduŝheho towarŝtwa ŝerbskich knježnow w Njeŝwacžidle, kotrehož jažoželka a doŝholětna wodželka bě moja njeboh ŝotra, knježna Gmka ŝakubež, byla. Tutón liŝt tať luboŝčiwje wo jejnym čičim ŝkutkowanju ŝa Bože kraleŝtvo rěčži, ŝo ŝebi dowolam, jón jaťo maťny

pomniť

čičeje ŝwěrnoscze ŝwojeje njeboh ŝotry tu ŝtacijž a wocžičečecž dacž. — Š. ŝakub, ŝ.

— — Wóh je ŝwěrnj. Šswěrnj je tón, kiž je ŝlubil: Wo- wjeŝe džowžy Žionskej, hlaj, Twój kral pŝchińdže i tebi. Hoŝianna temu ŝhnej Dawitowemu! Šhwaleny budž, kiž pŝchińdže w mjenje teho Knjeŝa! Hoŝianna we wyŝokocži! Kraŝnosčž teho Knjeŝa ŝhadža na tebi. — „Džak budž Bohu pŝche wŝchón ŝwět, ŝchtož je ŝlubil, dať je nět', troŝt a radu hrěŝnikow póŝlal i nam je i njebeŝow.“ Wj ŝcže pŝchistupili i horje Žionskej a i meŝtu živeho Boha, i njebeŝkemu Žerusalemu a i ŝhromadžijnje wjele tawŝnut jańželow a ŝpěwacze džak a nowy ŝhěrluŝch temu jehnjecžu a wěcžne Halleluja Bohu w kraŝnej njebeŝkej domiŝnje.

Tať w tutnych dnjach w duchu i hľuboko hnutej, džakownej wutrobu pŝchi ŝparnych komorkach Waŝchich we Žesuju ŝbóžnych lubnych ŝejimj a i Wami tať prajimj, a debimj na lětnym dnju ŝbóžneho domŝhoda i Žesujej, ŝwojemu kralej, i naŝchey džakownej luboŝcžu, i naŝchimi džaknymi ŝylŝami woŝebje ŝparnu komorku Waŝcheje lubeje droheje knježny ŝotry Gmki.

Knježna Gmka ŝakubež w Budyŝchinje
 je nam luba, droha, njeapomnita knježna!

Wona bu luba wodželka naŝcheho — jejneho pŝches luboŝčž i temu Knjeŝej jažoženého něhduŝheho towarŝtwa ŝerbskich knježnow w jejnym lubym Njeŝwacžidle. W horjazej luboŝčži i Žesujej

lubowaŝche wŝchěch čłowjekow; ŝe ŝmilnej luboŝcžu pomhaŝche dobro- čžiwu hubjenym; w pŝcheczelněj luboŝčži pŝchińdže napschecžo wŝchit- fim woŝadnym a woŝebje lubu mlodžinu lubowaŝche; mlode holčžki ŝej do towarŝtwa hromadžeŝche a wŝchěch čžwŝche ŝobu ŝbožownych a wjeŝelnych mēcž w Žesuju, w tej wěrjazej, pobožnej, ponižnej myŝli, ŝo by i teho wjele ŝwalby, wjele čžeŝcže měl: **Ždu**, kotrehož pŝche wŝchitko druge woŝebje lubowaŝche, a ŝo bych pŝches Njeho wjele duchowneho žohnowanja mēle jejne towarŝki. Wona da jim čžitacz w bibliji, a wuŝnjese a ŝpěwaŝche i nimi kraŝne a rjane ŝhěrluŝche w najrjeŝchich hľobach, haj, my mējachmy i lubej wo- džerťu, a i duŝchow paŝtryjom, a druhdy i žylm ŝarŝkim domom ŝwjedženje, ŝwjate ŝbóžne hodžiny, njeapomnite naŝchim wutrobam. Domach a na pucžach, w ŝlowach a w ŝtutkach ŝmy i nej Bohu ŝhwalbu ŝpěwate, tež w Božim domje! a luboŝcže dary tať wŝchelate, dobre, rjane a wužitne ŝmy wot njeje doŝtawate, ŝo wjeŝelicž pŝchey tym Knjeŝom. D luba, droha knježna, ŝbóžna w Žesuju, mējce ŝa to wŝchitko naŝch wutrobny džak, kiž ŝa Wami do wěcžnosče prajimj!

A ty, o Knježe Žesu, naŝch adventŝki kralo, naŝch luby luby, drohi, ŝwěrnj Šbóžniko, wŝmi w hnadže ŝa to naŝch džakny wopor, naŝchu poťutnu, želnu wutrobu, ŝwot ju kóždy čžaj čžistu pŝches ŝwoju frej a wumóž ju wot hrěŝčenja; o daj nam noweho wē- ŝtego ducha tebi ke ŝhwalbje tu, a we wěcžnosčži, o daj, ŝo kóždy nowy džej w nowym žiwjenju ŝhodžimj, Tebi i čžeŝcži a i wje- ŝelu! — Šahrodka, w kotrežž luba knježna wotpočžuje, budže wot tnych, kiž ju lubuja, ŝe ŝachodnymi wěnzami debjena, Ty pať debičj ju i njeŝachodne j kónu; tať ŝpěwa Twuju ŝhwalbu w njebeŝkim towarŝtwe.

D Knježe, ŝhromadžž tež uať pŝches Twuju hnadu i lubej knježnu, i lubymi jejnymi, i lubymi naŝchimi, i wuŝwolentymi Božimi a i jańželemi, Tebi ŝpěwacz wěcžnu ŝhwalbu, wěcžne Halleluja, ŝbóžni pŝches tebe w njebeŝkim kraleŝtwe! — — — — —

Nabožina w ŝhuli.

(Woŝracžowanje.)

Tať dha ŝym na kónž ŝwojich roŝpominanjow dšchot, a mi je, kať bych woŝrjedž wěžny ŝedžak a měl haťle ŝapocžecž, ŝo wo naboženŝkej wucžbje w ŝchecžijanskej ludnej ŝhuli wuprajowacz. Že to ŝchrub hješ kónža. Kotry jeno trochu naŝhonity wucžer ŝo mnu njeŝacžowa, ŝo ŝu to, ŝchtož bu tu wo nabožinje w ŝhuli prajene, jeno naŝpomnjenja a ŝaŝady i dołhim jednanjam! Madžijomnje je ŝo i podateho i najmjeŝcha to wujaŝniło, ŝo na ŝemi žadyn čłow- ŝki ŝutk njeje, kiž by wažniŝchi, ŝhutniŝchi, ŝwjecžiči byl, dylki ro- wucžowanje mlodoŝcže w ŝchecžijansktwe; tež wujaŝniło, ŝchto maju ŝebi džecži jaťo najlěpŝchi, najdrohotniŝchi dar ŝhule do poŝdži- ŝheho žiwjenja ŝobuwjacž. A i tym by najbližichi ŝamēr roŝwucžo- wanja mlodoŝcže w ŝchecžijansktwe dožpity byl. Tola poŝledni a najwyŝŝchi ŝamēr je tón, ŝo nawuŝnjene něŝchto dožiwjene ŝbhwa.

Šowle je čžejčičečžo naŝcheje žylje naboženŝkeje wucžby, haj čžejčičečžo wŝheho naŝcheho džela na džecžoch. Šo tyhazy wucže- rijow čžejčičečžo druhdže křadu, to džē je i pŝchicžinu wuľkeho hu- bjentwa. Wo tnych njeŝbožownych kollegach, kotŝiž na Božim ŝlowje ŝami ničžo nimaju a žaneje wyŝchŝcheje a hľubŝcheje potreby nje- ŝacžuwaju — wo tnychle njeŝbožownych najomnikach, kotrymž je ŝhula jeno wobčežnosčž, ja njerěcžu. Wutroba čže boli, widžič- li jich a te jim dowěryene wohe džecži. Tola pať tež i wobžaro- wanjom wuľku ŝylu nawjedžitych, wuľtojnnych a pilnych wucžerjow widžič, kotŝiž i njewuľožomnej ŝaŝlepjenoŝcžu wažnosčž ŝwojeje naboženŝkeje wucžby do wjedženja džecži ŝtajeju — wŝcho w dobrym

měnenju, a — — nimale wšitko podarmo, dofelž bo s dohom s počnej khotnosću na to njebžywa, so nawuknjene něšto do- žiwjane njebžywa. Wuczet bo wjeleli, so džeczi wjedža, so móžja wotmolwjecz; ale to, so wone wjedža, bjes teho so bychu měle, wón njewopomni. Wjedženje wšak je dobre a nusne; ale wono je tola jeno brědt, niz samēr.

(Pšichich. skónčjenje.)

Sbóžni su czi srudni, pschetož woni budža troschtowani.

Mat. 5, 4.

Tón Snjes bebi najprjedy na tych swojeho hrěcha dla žarowaznych myšli, ale tola płaczi jeho sľubjenje tež wšitkim tym, kiž su srudni. Po Božej woli dyrbi srudoba jim se žohnowanjom bycz. Teho dla móžny troscht a wopokajmo krašnosće Snjesoweje w tym sľowje leži. Njeskónčna srudoba wšak je na kwěcze, so móžemy bebi wěczi bycz, so je wšchudžom, hdžež je něšto ludži hromadže, tež srudny mjes nimi. Sim chze tón Snjes pomhacž, wón chze pomhacž wšitkim, nam wšitkim. Na to bebi myšl wošebje we wjelelnych cžachach — pschetož snano bórny srudoba na teby pschidže. Potom dyrbiš wjedžecž, hdže troschta namakajš. Šny-li jón nashonił, potom tebi to sažo pomha, so nawuknjesh na prawe wašnje bo wjelelicž, tak mjenujzy, so we wšchem wjelelu teho Snjesa twjerdže džeržiš. — Bohužel naž wjelela sľwěta, tež najlěpsche a najczisćišche, husto wo prawe njebjeske wjelele pschinyžu.

Hodny skupeho.

Po jendželskim podał Kaplet, f.

(Potracžowanje.)

Pšichichedšchi do swojeho bydla pschekhodži Skrudž hnydom, hišcže prjedy hacž cžezke stwine durje samkny, swoje stwy, bebi psched bobu kwěcžo, hacž je wšitko w porjedže. Wón mějesche Marliowe woblicžo hišcže derje došč w pomjattku, so by bo wo tym pschekwědcžil. Wydleništa stwa, sparna stwa, wšcho kaž dyrbešche bycz. Nichtó pod blidom, nichtó pod kanapejom; malši woheń na wohnišcžu, lžiza a nopašch pschihotowanej a mały tygl s kropimufu pódla. Nichtó we ložu, nichtó w khamorje, nichtó w jeho sparnym kabacze, kiž na scženje wišasche.

Zyle spojoyny sawrē durje a samkny bo, wobwjertny pak klucž dwójzy, sčtož hewaf jeho wašnje njebē.

Takle psched nadpadami sawěcženym wotwjasa schijne rubiščko, sľědže do nóžneho kabata a drjewjancžkow, staji bebi cžapku a pušcži bo do mjehkeho džědomeho stoła psched kchachlemi, so by swoj wóšmuž wjecžerjal.

Sako bē s nim hotowy, wupšchestrje bo w stole a sľehny hłowu trochu do sady. Po tym, so bē kšwilu takle wotpocžował, pschiwobroczi bo jeho wócžko kaž pschipadnje k staremu swóncžkej, kiž wot njepomnitych cžachow kem na scženje wišasche a s jenej stwu w hornim posthodže wišowasche. K wulkemu spodžiwanju Skrudž pytny, so bo swóncžk hibacž sapocžina. Wón bo s wopredka zyle pomału a cžishe hibasche, so bē lědma něšto sľyšecž; ale bórny wótje klinešcže, a runje tak sapocžachu hnydom wšitke swóncžki w kčži swonicz. Na tele swonjenje bo runje jara wjelele njepošľuchasche. Sako bē něhdže poł mjenšchiny tralo, dha sasta na jene dobo, kaž bē sapocžalo. Swonjenju sľědowasche schčercžaza hra, hľuboto, hľuboto deľach, kaž by něchtó we winowej pinzy cžezki rjecžas psches próšne sľudy cžahal.

Skrudž bo dopomni, so je sľyšchal prajicž, so sčerjenje

w twarjenjach, hdžež wokoło kchodži, rjecžasy sa bobu wlecže. Pincžne durje wotlecžichu s hrimotazym praskotom, a potom wón haru deľach w pschedkčži wjele wótšišcho sašľyšcha, potom po sľhodže horje pschidže a runje jeho stwinym durjam bo bližo.

„To je hľupocž“, rjekny Skrudž. „Sa to njewěrju.“

Alle tola bo jeho barba we woblicžu pschemeni, jako nětko psches cžezke durje pschidže a jemu psched woczi stupi. Hdž sa- stupi, male pšomjo w kchachach hišcže ras postoczi, kaž zyle prajicž: „Sa jeho snaju! Marliowy duch!“ a wuhafny. —

Tošame woblicžo, zyle tošame. Marli we swojich do wopušche splecženych wlošach, we swojim wšchědnym lazu, kholowach a stupnjach. Alle wokoło žiwota mějesche dolhi rjecžas swjasany, kiž bo sa nim wlecžesche. Wón njebē s wójmidlow sestajany, to Skrudž jara derje wobkđžbowasche, ale bē džělaný s pjenježnych kaschčikow, klucžow, samkow, hľownych knihow, aktow a cžezkich pjenježnych móšchijow. Marliowe cžěto bē tak pschewidomne, so móžesche Skrudž wobaj kneslej sady na jeho roporje widžecž. Skrudž bē husto sľyšchal prajicž, so Marli žaneje wutrobny mēl njeje, njebē pak to ženje wērli; nětko jašnje widžesche, so Marli wopravdže žaneje wutrobny nima. Wokoło Marlioweje hľowny a cželešna Skrudž tkaninu switeho rubjescžeža spóšna. Dwē symnej woczi na Skrudža hladašchtej. Njedžiwajzy teho Skrudž dwělowazy wosta a pschecžiw wo swojim myšlam wojowasche.

„Nó, nó“, džesche Skrudž wótrje a symnje kaž pschezo. „Sčto dha bebi wote mnje žadašch?“

„„Wjele!““ — Marliowy hľóš, bjes dwěla.

„Sčto ty by?“

„„Prašchey bo mje, sčto ja bēch!““

„Potajkim, sčto ty bēšche?“ džesche Skrudž s posbēhnjenym hľošom.

„„W žiwjenju bēch twój towaršch Sakub Marli.““

„Móžesh — móžesh bo pošhdnyč?“ woprašcha bo Skrudž, dwělowazy na njeho sľladujo.

„„To je mi móžno,““ wotmolwi duch a pošhdny bo tež pschi kchachach napšchecžiwmo Skrudžej, kaž by zyle na to pschiwucženy byl.

(Pšichichodnje skónčjenje.)

Wšchelake s bliska a s daloka.

— Bibliški pucžnik bo k hodam rošdawa. Šsobustawy lutherškeho knihowneho towaršstwa chžyli bebi jón pola swojeho knjesa duchowneho wotewšacž a lěšsa sa njón 15 up. saplacžicž. Dofelž bobustawy lěšsa žanych pschinoschlow sa towaršstwo saplacžili nješbu a pokladniža dyrbi tola cžisčecž pucžnika saplacžicž, bebi bobustawy wot towaršstwa žadacž njemóžja, so by towaršstwo tole placženje nješto bjes teho, so by sarunanje wot bobustawow dostalo. Duž prošymy, so bychu bebi wšitke bobustawy pucžnik wotewšale, hdž tež maja malo pjenježtow sa njón placžicž. Pšichichodne lěto jón bobustawy, hdž su bo sažo pschinoschki wot naschich pošelnitow sberake, sažo darmo dostanu. Pšchi kónzu lěta tež hišcže juntrócž dopominamy na šerbšku protyku „Pšchedženaf“, kotraž je we wšchitkich pschedawarňjach „Ššerbškich Nowin“ dostacž. Do šerbškeho domu sľušcha šerbšta protyka.

S Retliž. Sańdženu njedželu 3. adventa bu psches wyschšeho zyrkwineho radžicžela k. Rošenfranza k. wifar Mtróšaf sľwjedženšy jako diakonus sapokasany.

Dla sapoloženja korrektury w cžisčecžerňi pschidžesčtaj bohužel dwaj artiklej 50. cžiška se wšchěmi smyškami k wotcžisčecžej, sčtož chžyli cžejcžowni cžitarjo dobrocžiwje samolwicž. F.